

Arrest

nr. 208 623 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Herman DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en terugleiding naar de grens van 24 augustus 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 december 2015 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Hij verklaarde minderjarig te zijn.

Op 22 januari 2016 gaf verzoeker aan vrijwillig te willen terugkeren naar Afghanistan.

Op 29 januari 2016 werd op vraag van de dienst voogdij een medisch onderzoek door UZ Leuven uitgevoerd. Op basis van dit onderzoek werd vastgesteld dat verzoeker op 29/1/2016 ouder was dan 18 jaar.

Op 15 februari 2016 maakte de Dienst Vreemdelingenzaken het beschermingsverzoek over aan het CGVS. Het CGVS hoorde verzoeker pas op 25 januari 2018.

Op 17 juli 2018 verwierp het Hof van Beroep te Gent (Kamer van Inbeschuldigingstelling) het beroep van verzoeker tegen de beschikking van de raadkamer van 29 juni 2018 die de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats van 20 juni 2018 wettig achtte. Tegen dit arrest diende verzoeker een cassatieberoep in. Het ingestelde cassatieberoep werd op 14 augustus 2018 door het Hof van Cassatie verworpen bij arrest P. 2018.0842. N.

Op 24 juli 2018 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 10 augustus 2018 weigerde de Raad eveneens internationale bescherming aan verzoeker bij arrest nr. 207 641.

Op 24 augustus 2018 nam de gemachtigde de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot terugleiding naar de grens.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: A.

voornaam: S.

geboortedatum: [...]1996

geboorteplaats: R.

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord in het gesloten centrum te Brugge op 22.08.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort en zonder geldig visum.

Ten laste van betrokkene werden reeds verschillende processen-verbaal opgemaakt:

Pv nr. IE.50.LI.008598/2018 - beschadiging van voertuig

PV nr. IE.17.L1.008635/2018 - Diefstal in woning

PV nr. BR.43.LL.00296118/2018 – Opzettelijke slagen en verwondingen

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 22.08.2018 gehoord in het gesloten centrum te Brugge en verklaart dat hij momenteel geen relatie heeft en ook geen kinderen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet

worden aangenomen Betrokkene werd gehoord op 22.08.2018 gehoord in het gesloten centrum te Brugge en verklaart dat hij geen medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse leeftijd op te geven. Betrokkene diende op 22.12.2015 een verzoek tot internationale bescherming in. Hij gaf hierbij aan minderjarig te zijn. Op 29.01.2016 werd een botscan bij betrokkene uitgevoerd en op 5.02.2016 werd vastgesteld dat betrokkene niet minderjarig is, maar meerderjarig.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 22.12.2015 werd door het CGVS op 24.07.2018 geweigerd.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord in het gesloten centrum te Brugge op 22.08.2018 en werd

rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse leeftijd op te geven. Betrokkene diende op 22.12.2015 een verzoek tot internationale bescherming in. Hij gaf hierbij aan minderjarig te zijn. Op 29.01.2016 werd een botscan bij betrokkene uitgevoerd en op 5.02.2016 werd vastgesteld dat betrokkene niet minderjarig is, maar meerderjarig.

Betrokkene diende op 22.12.2015 een verzoek tot internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 24.07.2018 geweigerd door het CGVS. Op 10.08.2018 werd betrokkenes verzoek tot internationale bescherming definitief afgesloten met een negatieve beslissing van de RVV.

Ten laste van betrokkene werden reeds verschillende processen-verbaal opgemaakt:

Pv nr. IE.50.LI.008598/2018 - beschadiging van voertuig

PV nr. IE.17.L1.008635/2018 - Diefstal in woning

PV nr. BR.43.LL.00296118/2018 – Opzettelijke slagen en verwondingen

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart op 22.08.2018 aan het gesloten centrum te Brugge dat hij in België is om asiel aan te vragen. Hij verklaart niet terug te kunnen keren naar Aghanistan omdat hij er problemen heeft en dat hij dit heeft verteld in zijn asielaanvraag.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 22.12.2012. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene werd gehoord op 22.08.2018 gehoord in het gesloten centrum te Brugge en verklaart dat hij momenteel geen relatie heeft en ook geen kinderen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse leeftijd op te geven. Betrokkene diende op 22.12.2015 een verzoek tot internationale bescherming in. Hij gaf hierbij aan minderjarig te zijn. Op 29.01.2016 werd een botscan bij betrokkene uitgevoerd en op 5.02.2016 werd vastgesteld dat betrokkene niet minderjarig is, maar meerderjarig.

Ten laste van betrokkene werden reeds verschillende processen-verbaal opgemaakt:

Pv nr. IE.50.LI.008598/2018 - beschadiging van voertuig

PV nr. IE.17.L1.008635/2018 - Diefstal in woning

PV nr. BR.43.LL.00296118/2018 – Opzettelijke slagen en verwondingen

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort de wet van 29 juli 1991), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest) en van de artikelen 3 en 15 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna verkort het EVRM).

Verzoeker ontkent dat hij heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden. Hij stelt enkel zijn taskara afgegeven te hebben, waaruit blijkt dat hij is geboren te Rezakhel op [...] '99. Verzoeker heeft enkel herhaald wat men hem steeds heeft vermeld en wat ook op zijn taskara staat vermeld. De botscan toonde weliswaar een oudere leeftijd aan, doch verzoeker is hier niet van overtuigd. Hij belde nogmaals zijn moeder, die hem nogmaals bevestigde dat hij minderjarig is. Uit het feit dat de vorige advocaat geen beroep heeft aangetekend tegen het resultaat van de botscan, mag niet afgeleid worden dat verzoeker bedrog heeft willen plegen. Bedrog is immers niet vermoed, maar moet aangetoond worden zonder de minste twijfel. Verzoeker vervolgt dat evenmin is aangetoond dat de taskara vals zou zijn nu dit stuk aan geen enkel onderzoek is onderworpen. Wat betreft het risico op onderduiken, is dit volgens verzoeker uiteraard niet voorhanden nu hij verbleef in een opvangcentrum. Aangaande de processen-verbaal, betwist verzoeker de feiten en moet hij voor onschuldig worden gehouden zolang hij niet is veroordeeld.

Verzoeker meent dat bijgevolg de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn, nu geen rekening is gehouden met zijn minderjarigheid en er geen enkele reden bestaat om hem gedwongen te verwijderen van het grondgebied zonder kans op vrijwillig vertrek.

Als voorlaatste onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 15 van het EVRM. Hij meent dat niet aan de hand van concrete gegevens is aangetoond dat hij afkomstig is van een veilige regio uit Afghanistan. Nu niet aangetoond is dat verzoekers taskara vals is, moet volgens verzoeker aangenomen worden dat hij afkomstig is uit het district Azra dat deels bestuurd wordt door de Taliban en deels door IS en dus volstrekt onveilig is.

Tot slot, en de raadsman van verzoeker legt de nadruk ter zitting op dit laatste onderdeel, licht verzoeker de schending van artikel 41 van het Handvest toe. Hij stelt wel gehoord te zijn, maar zonder een advocaat. Een dergelijk verhoor acht hij niet gelijk aan het recht om gehoord te worden. Het belang legt verzoeker in het feit dat hij niet heeft kunnen uiteenzetten dat hij een gesprek heeft gehad met zijn moeder die de authenticiteit van de taskara bevestigde die zijn echte leeftijd bevatte.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing artikel 7 van de Vreemdelingenwet schendt, dermate dat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels. Wat betreft het bevel en de terugleiding naar artikel 7, al. 1, 1° en ten 3° en al. 2 en wat betreft de afwezigheid van een vrijwillige vertrektermijn naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft eveneens verwezen naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verder is er eveneens een feitelijke motivering. Wat betreft het bevel en de terugleiding stelt de gemachtigde dat verzoeker niet beschikt over de vereiste documenten en dat hij door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden. Hij verwijst hierbij naar drie PV's aangaande de beschadiging van een voertuig, diefstal in een woning en opzettelijke slagen en verwondingen. Wat betreft het gebrek aan een termijn voor vrijwillig vertrek motiveert de gemachtigde dat er een risico op onderduiken zou bestaan en dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Wat betreft artikel 8 van het EVRM stelt de gemachtigde dat verzoeker heeft verklaard geen relatie en ook geen kinderen te hebben. Aangaande 3 EVRM wijst hij op de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming die verzoeker heeft doorlopen en waarbij noch het CGVS, noch de Raad bescherming hebben verleend.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt prima facie niet.

Uit het betoog blijkt veeleer dat verzoeker het inhoudelijk niet eens is met de motieven, bijgevolg onderzoekt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Zoals vastgesteld supra, stoelt het bevel om het grondgebied te verlaten op twee rechtsgronden en daarmee samenhangende feitelijke motieven. Ook de beslissing om toepassing te maken van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, stoelt op twee afzonderlijke leden van de derde paragraaf van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, zowel op het risico op onderduiken als op het bestaan van een gevaar voor de openbare orde. Elk afzonderlijk kunnen deze rechtsgronden respectievelijk het bevel en de afwezigheid van een vrijwillige vertrektermijn schragen. Enkel indien verzoeker erin slaagt de

onwettigheid van beide motieven prima facie aan te tonen, kan dit aanleiding geven tot de schorsing van de bestreden beslissing.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, betwist verzoeker niet dat hij niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit op zich reeds kan het bevel om het grondgebied te verlaten in principe dragen, tenzij hogere rechtsnormen of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zich hiertegen zouden verzetten.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2°[...];

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; [...].”

Bijgevolg moet de gemachtigde hoe dan ook de “meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag” respecteren bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 3 en 15 van het EVRM. Wat dit laatste artikel betreft, wijst hij er terecht op dat geen enkele afwijking wordt toegestaan op de werking van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 15, lid 2 van het EVRM luidt als volgt:

“2. De voorgaande bepaling staat geen enkele afwijking toe van artikel 2, behalve ingeval van dood als gevolg van rechtmatige oorlogshandelingen, en van de artikelen 3, 4, eerste lid, en 7.”

Verzoeker meent dat zolang de echtheid van de taskara niet is ontkracht, er moet aangenomen worden dat verzoeker afkomstig is uit het gevaarlijke district Azra, gecontroleerd door de Taliban en door IS en dat bijgevolg een repatriëring voor hem een schending inhoudt van artikel 3 en 15 van het EVRM.

De gemachtigde heeft echter terecht gewezen op het feit dat zijn internationaal beschermingsverzoek werd onderzocht door het CGVS en in beroep door de Raad en dat ook de Raad geen vluchtelingenstatus heeft erkend of een subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend. Uit zowel de beslissing van het CGVS van 24 juli 2018, als uit het arrest van de Raad blijkt dat zeer uitvoerig werd ingegaan op de afkomst van verzoeker, evenals op zijn voorgelegde taskara. Het CGVS duidt in zijn beslissing dat de authenticiteit van de taskara wordt betwijfeld omdat deze melding maakt van de leeftijd van 16 jaar in 1394, zijnde 2015 volgens de Gregoriaanse kalender, terwijl verzoeker volgens de botscan 20,6 jaar was op 29 januari 2016. Verzoekers raadsman voert ter zitting aan dat een botscan geen onweerlegbaar bewijs is van een bepaalde leeftijd en dat de vorige advocaat jammer genoeg deze vaststelling van meerderjarigheid in 2016 niet heeft aangevochten. De Raad stelt evenwel vast dat de authenticiteit van het stuk ook omwille van andere motieven in twijfel werd getrokken door het CGVS. Het CGVS stipt aan dat verzoeker helemaal geen idee had wanneer hij zijn taskara is gaan aanvragen, met name of het een jaar dan wel enkele maanden voor zijn vertrek naar België was. Op de taskara staat 15 jawza 1394 Afghaanse kalender (of 5 juni 2015 Gregoriaanse kalender) als datum van uitgifte vermeld, hetgeen niet zo lang voor het vertrek van verzoeker was daar verzoeker verklaarde 50 dagen onderweg geweest te zijn van Afghanistan naar België. Hoe dan ook wees de Raad er in het arrest nr. 207 641 van 10 augustus 2018 reeds op dat het resultaat van een medische analyse niet voor de Raad kan worden betwist, nu de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State openstond binnen een termijn van zestig dagen na de kennisgeving van de beslissing. Bijkomend blijkt uit het voormelde arrest dat verzoeker aan het einde van zijn gehoor op het CGVS, waarin uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen over de plaatsen van eerder verblijf, zelf zijn verklaringen bijstelde om te zeggen dat hij maar enkele maanden per jaar in Azra verbleef. De Raad kwam reeds in voormeld arrest tot de conclusie dat “verzoeker [...] middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt

afkomstig te zijn uit Rezakhel in het district Azra [...] en het grootste deel van het jaar in het district Batikot, provincie Nangarhar te hebben gewoond'. Het komt de Raad thans niet toe het gewijsde van dit arrest te schenden. Dienaangaande stipt verweerder in de nota terecht aan dat verzoeker de huidige vordering niet kan aanwenden als een soort hoger beroep tegen het voormelde arrest.

Een schending van de artikelen 3 en 15 van het EVRM wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nu geen rekening zou gehouden zijn met het feit dat verzoeker minderjarig is. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verplicht de gemachtigde inderdaad bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind. Hoger stipte de Raad reeds aan dat thans niet meer het resultaat van de botscan kan betwist worden, nu de Raad hier niet voor bevoegd is en dat het de Raad thans niet toekomt terug te komen op het gestelde in zijn arrest nr. 207 641 van 10 augustus 2018. Geheel ten overvloede blijkt ook dat volgens de taskara verzoeker 16 jaar zou geweest zijn in 1394 volgens de Afghaanse kalender, zijnde 2015 volgens de Gregoriaanse kalender. Dit houdt in dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de verwijderingsbeslissing, zijnde 24 augustus 2018, ook volgens deze taskara minstens 18, zonet reeds 19 jaar oud zou zijn. Bijgevolg is een verwijzing naar de taskara ook om die reden niet dienstig om aan te tonen dat verzoeker nog minderjarig zou zijn.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt prima facie niet.

Het ontbreken van de termijn voor vrijwillig vertrek steunt de gemachtigde zowel op het risico op onderduiken, als op het feit dat verzoeker kan geacht worden een gevaar te zijn voor de openbare orde. Elk van deze motieven kan, bij rechtmatigheid, dus deze beslissing schragen.

Verzoeker betwist dat hij een gevaar is voor de openbare orde omdat hij de feiten betwist en voor onschuldig moet worden gehouden zolang er geen veroordeling is gevolgd. Ter zitting stelt de raadsman van verzoeker dan weer dat het feit dat verzoeker een wagen heeft beschadigd toch niet wordt betwist. Dit gegeven vindt ook steun in de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoeker zelf aan de politiediensten heeft toegegeven een wagen van een personeelslid van het opvangcentrum te hebben beschadigd omdat zij een radio had in beslag genomen tot de volgende ochtend omdat verzoeker de regel dat enkel tot 21u naar muziek mag worden geluisterd om 23u nog steeds niet respecteerde. Ook de overige aangehaalde feiten, betichting van diefstal en van opzettelijke slagen en verwondingen, vinden steun in de stukken van het administratief dossier. Er blijkt inderdaad niet dat verzoeker zou veroordeeld zijn voor de voormelde feiten, maar dit verhindert niet dat de gemachtigde op grond hiervan op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt. Het vermoeden van onschuld belet immers niet dat de gemachtigde een eigen standpunt inneemt over feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (naar analogie RvS 28 juni 2004, nr. 133.173 en RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Nu de Raad het in casu niet kennelijk onredelijk acht dat de gemachtigde van oordeel is dat door zijn gedrag verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, kan dit motief prima facie de wettigheid van de beslissing tot het ontnemen van een vrijwillige vertrektermijn schragen. Hij moet derhalve niet ingaan op het verweer tegen het motief dat stoelt op het risico op onderduiken. Een schending van artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt prima facie niet.

Het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoeker kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreesaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adreesaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker meent dat er geen rechtmatig verhoor heeft plaatsgevonden nu hij bij dit gehoor niet werd bijgestaan door zijn advocaat. Ter zitting wijst hij er eveneens op dat verzoeker enkel in het Engels werd gehoord, niet werd bijgestaan door een tolk en hij het Engels niet machtig is.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op 22 augustus 2018 werd gehoord en dat dit inderdaad in het Engels is geschied. Er wordt ook niet betwist dat verzoeker hiervoor niet door een raadsman of door een tolk werd bijgestaan. Er staat immers ook geen handtekening op het gehoorverslag voorzien onder "handtekening tolk". Daargelaten de vraag of het Unierecht vereist dat men moet bijgestaan worden door een tolk en een raadsman, moet in elk geval blijken dat de betrokkene op dienstige wijze voor zijn belangen is kunnen opkomen zodat de gemachtigde alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig kan onderzoeken en het besluit toereikend kan motiveren. Er blijkt uit het gehoorverslag prima facie niet dat verzoeker de eerder eenvoudige vragen in het Engels niet heeft begrepen of omwille van de taal naast de kwestie zou geantwoord hebben. Hoe dan ook stelt verzoeker enkel dat indien hij correct gehoord geweest zou zijn, hij had kunnen uiteenzetten dat hij een gesprek heeft gehad met zijn moeder die hem de echtheid van de taskara heeft bevestigd waarin zijn echte leeftijd zou opgenomen zijn. De Raad kan verwijzen naar hetgeen supra reeds uitvoerig is uiteengezet over de echtheid van de taskara en de discussie over verzoekers leeftijd. De discussie rond de taskara en de leeftijd van verzoeker is geen nieuw gegeven, zodat de Raad niet inziet hoe deze verklaring van verzoekers moeder, die als moeder enkel als subjectief kan worden beschouwd, tot een eventuele andersluidende beslissing had kunnen aanleiding geven.

Een schending van het hoorrecht als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur blijkt prima facie niet.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht dat kan leiden tot de schorsing van de bestreden beslissing. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. MAES